

naar Forholdene havde været nu som i 1850, maaskee ogsaa for Juldskændigheds Skyld have fundet mig foranlediget til at optage i Apanageloven for Hs. Høihed Prinds Christian den fornødne Bestemmelse om den ham ifølge fgl. Resolution forlængst indrømmede Bolig i Palaiet i Amaliegade, men Grunden til, at dette ikke er skeet, vil let sees. I 1850 var der Spørgsmaal om at bevilge det fulde Apanagebeløb; da var Alt, hvad der antoges at høre til vedkommende paagældende Herfjæbers Stilling i den Henseende, optaget, men det Lovforslag, som her foreligger, gaar kun ud paa at erholde den fornødne Bevilling for en enkelt Landsdeel, nemlig for Danmarks Vedkommende. Men, skjøndt man saaledes i 1850 var fuldstændigere i den Henseende, end jeg troer, Omstændighederne for Diebliffet gjøre det rigtigt at være, saa er det dog saa langt fra Tilfældet, at man dengang har optaget noget Saadant som det Nærværende, at just det Exempel, jeg har tilladt mig at anføre om, at et af det fgl. Huses Medlemmer havde 2000 Rbd. til Rejsseomkostninger indbefattet i sin Apanage, og dog ikke sin Gage indbefatter i denne, taler imod det, som den ærede Ordfører har villet udlede deraf.

Ischering: Jeg troer, at af det Anførte kan man ikke drage anden Slutning end den, at man i et Tilfælde, som var en Kjendsgjerning, ikke har seet nøiagtigt efter. Man har ladet det gaae; man har vidst det; man har erkendt, at det var maaskee ikke det Rette; men man har ikke rettet ved det, fordi det var en Kjendsgjerning. Men her er ingen Kjendsgjerning; her skal skabes en ny Kjendsgjerning. Man opfordrer os til at bevilge og bevilge hvad vi maaskee kalde en meget rundelig Sum som Apanage. Vi gaae villigt ind derpaa, men man holder dog fast ved ethvert Middel til paa indirecte Veie at kunne sørge denne Apanage. Dette frister os til og fører os simpelthen igjen til at afsnibe paa selve Apanagen og sætte Apanagen saa lavt ned, at om end den høieste Gage blev lagt til den, saa kunde den endda ikke naae ud over de 50,000 Rbd. Dette er ingen heldig Maade at stille os paa. Naar man hvergang siger: Saaledes har det været hidtildags, og derfor

skal det være ligesaa denne gang, da vil der ikke komme et Engang, naar det skal være anderledes. Engang maa være den første, og ingen ligger nærmere til at være den første end denne. Derfor den ærede Minister siger: Ja, saa maa jeg bede om 55,000 Rbd., saa skal jeg for mit Vedkommende sige: Ja, haardt er det, ubilligt er det; men jeg skal give disse 55,000 Rbd., for at komme bort fra, hvad jeg kalder mere end Ubillighed; thi jeg kalder det en Uretfærdighed. Det er min dybeste Overbeviisning, at vi ville gjøre Kongen og det fgl. Hus den største Uret, om vi i det nærværende Tilfælde gæve efter. Vi kunne maaskee bringe det dertil, at den ærede Minister holder sin Trudsel og ikke indstiller Loven for de $\frac{2}{3}$ af denne Apanage, saa at vi ikke komme til at betale de 30,000 Rbd., og at vi saaledes, hvad der for mig vilde være en Sorg, ikke kunne til den Thronarving, vi med saa stor Billighed have valgt, give det Bidrag, vi ønskede, blot fordi man ikke vil gaae ind paa en Form, hvis gode Hensigt man ikke kan miskende; deri skulle og kunne vi imidlertid finde os, men det vilde være et stort Misgreb fra Regjeringens Side. Det vilde være en Skyld, som alene vilde ligge paa Regjeringen. Jeg gjentager det endnu engang, at, idetmindste hvad mig angaaer, og jeg haaber ogsaa for det ærede Things Vedkommende, skal der ikke være Tvist, naar man vil sige: Saameget, som den nærværende Gage udgjør, skal Bevillingen være større, for at der ikke skal lides et Udsavn i det, som endnu ikke er til i Virkeligheden, men som for Diebliffet kun er en Drøm — thi Apanagen kan endnu ikke nydes som en Virkelighed af den paagældende Apanagist, men eksisterer for ham kun som et Haab og som en Drøm. — Altsaa det skal jeg være villig til og ikke lægge nogen Hindring i veien. — Naar den ærede Minister siger, at en saadan Bestemmelse, som den af Udvalgets Fleertal foreslaaede, skulde være en Indskrænkning i Kongens Ret med Hensyn til Embedsbesættelser, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at en saadan udøves daglig. Enhver Major, som gives Majors karakter, og sættes til en Bataillon, for at gjøre Tjeneste, og ingen Gage faaer, fordi vi sige: „Vi give